

Jak sněhulák Jonáš našel kamarády

onečně napadl sníh. Domy i stromy dostaly sněhové čepice. Děti sáňkovaly a stavěly sněhuláky. V pekárničce bylo vesele. K dědovi Matyáškovovi se přišel podívat skřítek Karlík a malý Filípek ze sousedství.

„Viš co, Karlíku, taky si postavíme sněhuláka!“ radostně navrhl Filípek.

„Tak jo! A uděláme mu skřítkovskou čepičku.“

„Anebo kočičí fousy,“ zamňoukala kočička Vanilka.

„Nebude mít ani skřítkovskou čepici, ani vousy. Postavíme si sněhuláka, jak má být,“ trval na svém Filípek.

Karlík si nasadil modrou čepičku, šálu a rukavice. „Podívejte, jak mi to sluší, kamarádi.“

„Mně taky. Já mám červeno-bílou čepici, šálu a rukavice,“ hlásil Filípek.

„A já si vezmu růžovou šálu a modrého kulicha,“ vyťahovala se tak trochu kočička.

„A já zelenou,“ volal pejsek.

A poté se společně vydali na louku, kde začali stavět. První koule. Druhá koule.

„A teď hlavu!“ zavelel Karlík.

Kouleli, kouleli a kouleli, až byla třetí koule hotová.

„Uf, to byla fuška,“ vydechl Filípek, když posadili hlavu na sněhulákově tělo.

Karlík vyndal z kapsy černé uhlíky. „To budou oči a pusa.“

Mrkev sehnali snadno. Větvičky na ruce taky. Nikdo však neměl starý hrnec místo klobouku na hlavu.

„Kde seženeme hrnec?“ povzdechl si Filípek.

„Já nechci mít na hlavě hrnec!“

Všichni překvapeně vykulili oči. Sněhulák obživil. „Júúú, to budeme mít prima kamaráda!“

„I já budu mít báječné přátele!“ usmál se sněhulák. Pak ale ještě poprosil: „Filípku, Karlíku, Vanilko, Smíšku, já nechci hrnec. Moc bych si přál mít klobouk.“

